

NAJVYŠŠÍ
SPRÁVNÝ SÚD
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mgr. Michal NOVOTNÝ
sudca

Bratislava 14. marca 2023

Vážený pán predseda,

v poslednom období ku mne opakované prenikli informácie o mimoriadnom záujme z prostredia Súdnej rady Slovenskej republiky o moju činnosť sudcu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

V januári t. r. sa „osobitná pozornosť“ mala venovať mojej činnosti v disciplinárnych konaniach. Dôvodom malo byť, že som sa „vylúčil“ vo veciach, kde navrhovateľom bol minister spravodlivosti, a tiež moje „vyjadrenia“ z disciplinárnych pojednávaní, ktoré boli uvádzané v médiách. Začiatkom marca sa zasa predmetom diskusie stala moja údajná neznalosť v oblasti správneho súdnictva, okolo ktorého som vraj ani nešiel, ktorá sa vraj prejavila v „rozcupaní“ rozsudku, pri ktorom som bol sudcom spravodajcom, Ústavným súdom Slovenskej republiky. Konečne, 9. marca 2023 sa objavila „etická dilema“ o mojom pôsobení vo funkcii štátneho tajomníka ministerstva spravodlivosti.

Dovoľte mi, aby som týmto – nevyžiadaným – spôsobom tento mimoriadny záujem saturoval.

1. Nie je celkom zrejmé, ako sa sudca sám vylúči z rozhodovania o určitej disciplinárnej veci, keď § 24 D. s. p. ustanovuje, že o takomto vylúčení je povolaný rozhodnúť len **iný senát** najvyššieho správneho súdu. Faktom však je, že v rokoch 2021 aj 2022, kedy som pôsobil v disciplinárnom senáte 31D, bolo tomuto senátu pridelených celkovo 16 vecí, v ktorých návrh smeroval proti sudcovi a navrhovateľom bol minister spravodlivosti (čiastočne šlo o veci prevzaté z disciplinárnych senátov súdnej rady, napadnuté ešte v rokoch 2015 až 2020). Spomedzi týchto vecí ma príslušný senát **vylúčil v šiestich veciach**, v ktorých som bol priamo dotknutý. Naopak,

až v **siedmich veciach** príslušný senát (na základe môjho oznámenia alebo námietky zaujatosti) rozhodol, že **nie som vylúčený**.

Ďalej si **nie som vedomý**, že by som ako sudca počas ústnych pojednávaní v disciplinárnych veciach prednášal akékoľvek „**vyjadrenia**“. Pokiaľ som mal šancu vnímať, zúčastnili sa zástupcovia médií približne troch či štyroch ústnych pojednávaní pred disciplinárnym senátom, ktorého som členom. Čokoľvek, čo tieto médiá následne uverejnili, mohla byť len reprodukcia či parafráza mojich otázok kladených počas ústneho pojednávania účastníkom či svedkom, prípadne výroku a odôvodnenia rozhodnutia, ktoré som ako predseda senátu vyhlasoval.

2. Moju údajnú **nedostatočnú spôsobilosť** v oblasti **správneho súdnictva** malo **dokazovať**, že ústavný súd svojím nálezom sp. zn. III. ÚS 593/2022 „**rozcupať**“ (zrejme sa myslelo zrušil) rozsudok najvyššieho správneho súdu vo veci, v ktorej som bol sudcom spravodajcom. Medzičasom sa ukázalo, že som k rozsudku **pripojil odlišné stanovisko**, a tak sú uvedeným expresívnym výrazom viac dotknuté ostatné členky senátu než ja.

Podstata však spočíva inde. Zmysel sústavy všeobecných súdov a v konečnom dôsledku ústavného súdu spočíva v poskytnutí možnosti, aby sa **občan** mohol svojich práv postupne dovoľávať na viacerých inštanciách. Je logickým dôsledkom – a zmyslom – tejto úpravy, že sudcovia rôznych súdov môžu mať na tú istú otázku rozličný právny názor. Takisto logickým dôsledkom je, že z času na čas súd vyššej inštancie (prípadne ústavný súd) zruší rozhodnutie súdu nižšej inštancie (všeobecného súdu). Je nepochopením tohto princípu tvrdiť, že toto zrušenie je samo osebe dôkazom neschopnosti či nekompetentnosti sudcu, ktorého rozhodnutie bolo zrušené. Je nepochopením **sudcovského poslania** osočovať **takto** sudcu len preto, že sa **tak stalo**.

Plnohodnotný a kvalitný výkon funkcie sudcu považujem za samozrejmosť, nie za niečo, čím by sa mal sudca chváliť. No pretože bola uvedenými vyjadreniami **spochybnená** moja odborná povesť, považujem za potrebné doplniť **holé fakty** o mojej činnosti sudcu najvyššieho správneho súdu: **v roku 2021** som od septembra (kedy som bol zaradený do výkonu súdnictva) až do konca roka (teda za štyri mesiace) celkovo **vybavil 56 vecí** ako sudca spravodajca v rôznych senátoch. **Za rok 2022** som ako sudca spravodajca v senátoch celkovo **vybavil 140 vecí**. V oboch prípadoch ide o najvyšší počet vybavených vecí jedného sudcu v rámci najvyššieho správneho súdu.

Nikdy som sa **nevydával** za odborníka v akejkoľvek oblasti práva, preto k výkonu svojej sudcovskej funkcie od počiatku postupujem s mimoriadnou pokorou a s maximálnym nasadením.

Prelistovaním zošitov č. 1 až 3 Zbierky stanovísk a rozhodnutí najvyššieho správneho súdu však možno zistiť, že z celkového počtu 38 zverejnených rozhodnutí je deväť (9) takých, v ktorých som bol **sudcom spravodajcom**. Uverejnenie uvedených rozhodnutí bolo schválené spravidla jednomyseľne všetkými prítomnými sudcami pléna najvyššieho správneho súdu. Teda členovia pléna, vrátane sudcov s dlhoročnou praxou v oblasti správneho súdnictva, uznali, že moje rozhodnutia sú spôsobilé na publikáciu a vytváranie ustálenej judikatúry najvyššej súdnej autority.

3. Spomínaná etická dilema, ktorá bola zverejnená práve deň potom, čo sa ukázalo, že moja údajne ústavným súdom potvrdená neodbornosť nie je pravdivá, sa týka udalostí, ktoré sa stali pred dvoma či troma rokmi. Je plne v kompetencii súdnej rady, resp. jej komisie vyhodnotiť jej obsah, ako aj jej aktuálnosť, keďže v každom prípade pomôže niekomu zo sudcov, kto by mal v blízkej budúcnosti (napr. po nadchádzajúcich parlamentných voľbách) záujem sa o podobnú funkciu uchádzať. Zároveň bude môcť komisia vyhodnotiť, či v skutočnosti nejde o falošné etické dilemy, keďže otázka vylúčenia sudcu pre vzťah k účastníkovi (disciplinárneho) konania je upravená zákonom a právoplatne o nej rozhodujú príslušné senáty a preverovanie sudcovskej spôsobilosti nie je otázkou etických pravidiel, ale príslušných ústavných a zákonných ustanovení. Rovnako sa bude môcť komisia vysloviť, či je možné poskytnúť odpovede na etické dilemy, pokiaľ je opis skutkového stavu plný bližšie neobjasnených dohadov, predpokladov a subjektívnych interpretácií. Zároveň by som však na tento účel rád znova zhrnul udalosti tak, ako sa skutočne udiali:

- môj kariérny rast (preloženie na najvyšší správny súd) nijako nezávisel od „výkonnej moci“, ale od ústavného orgánu sudcovskej legitimacy – súdnej rady, ktorá ma ako výberová komisia vypočula 16. júna 2021 a hlasmi 11 členov (zo 14 hlasujúcich) 18. júna 2021 rozhodla, že som bol úspešným vo výberovom konaní (uznesenie VK 10/2021),
- súdna rada tak rozhodla napriek tomu, že počas celého výberového konania vedela, že pôsobím vo funkcii štátneho tajomníka, a touto okolnosťou sa počas výberového konania aj zaoberala,
- uznesením č. 422/2021 zo 14. júla 2021 ma vláda Slovenskej republiky odvolala z funkcie štátneho tajomníka uplynutím 1. augusta 2021 a od 2. augusta 2021 som sa znova ujal výkonu funkcie sudcu na Krajskom súde v Trnave,
- až 19. augusta 2021 súdna rada, po preskúmaní predpokladov sudcovskej spôsobilosti a po prerokovaní za mojej prítomnosti, hlasmi všetkých prítomných členov prijala uznesenie, že

NAJVYŠŠÍ
SPRÁVNÝ SÚD
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

dodržiavam povinnosť splňať ich, a rozhodla o mojom preložení na najvyšší správny súd (uznesenie č. 156/2021).

Vážený pán predseda,

najvyšší správny súd je novou inštitúciou, a preto je pochopiteľné, že vyvoláva záujem členiek a členov súdnej rady. Ak však tento záujem nadobudne podobu opakovaných osobných atakov na (niektorých) sudcov tohto súdu a spochybňovania ich odbornej a inej spôsobilosti, ktoré navyše nevychádzajú zo správnych a úplných skutočností, nedomnievam sa, že ide o prejav konštruktívneho záujmu o justíciu. Navyše, ak sa v prostredí súdnej rady používajú formulácie ako „osobitná pozornosť“ činnosti sudcu či (údajne) „rozčapanie“ jeho rozsudku (nech už toto slovo znamená čokoľvek), objektívny pozorovateľ by sa zrejme neubránil dojmu vytvárania nátlaku na sudcov v súvislosti s výkonom ich funkcie.

Vzhľadom na to mi dovoľte vyjadriť pochybnosť, či takéto prejavy (hoci by aj boli prejavmi úprimného a konštruktívneho záujmu) zodpovedajú etickým zásadám, ktoré by členovia súdnej rady (*nota bene* sudcovia) mali pri svojom vyjadrovaní zachovávať.

Rád by som však ubezpečil Vás aj všetkých členov súdnej rady, že ja sám sa napriek tomu budem naďalej usilovať plniť svoje povinnosti vo vernosti-sľubu sudcu, ktorý som do rúk prezidenta Slovenskej republiky zložil 26. augusta 2014, teda bezmála pred deviatimi rokmi.

Bol by som Vám veľmi vďačný, keby bolo toto moje stanovisko komunikované všetkým členom a členkám súdnej rady.

V hlbokej úcte

Vážený pán

prof. JUDr. Ján Mazák, PhD.

predseda

Súdna rada Slovenskej republiky

Bratislava